

Arrest

nr. 79 460 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 25 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25062010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

M.L. {..}

+ echtgenote

H.N. {..}

+ dochter

M.H. {..}

+ zoon

M.M. {..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché leidt af uit de voorgelegde medische attesten dat betrokkene voor een eerste aandoening werd behandeld en dat deze behandeling werd onderbroken door een verhuis. Dat mogelijk wel verdere behandeling nodig is. Dat voor een tweede aandoening geen informatie in het meest recente attest staat, zodat er vanuit kan gegaan worden dat dit geen probleem meer is.

Wat de behandelings- en opvolgingsmethoden betreffen, verwijst de arts-attaché naar de correspondentie van 16/07/2009 met prof. Dr. A. Babloyan waaruit blijkt dat opvolging en behandeling mogelijk zijn in het land van herkomst, Armenië.

Wat betreft de toegankelijkheid blijkt uit de demografische gegevens van betrokkene, dat betrokkene afkomstig is uit de hoofdstad Yerevan. Hieruit kan worden besloten dat betrokkene voor de nodige opvolging en behandeling terecht kan in de ziekenhuizen in Jerevan. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien betrokkene samen is met de rest van zijn gezin kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : steun van de broer in België, financieel onvermogen, kinderen reeds 10 jaar in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene(n). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

Of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). “

1.3. Op 22 april 2011 wordt aan verzoekers tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, die identiek zijn gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Wet van 15/12/1980 – art 7, al 1,2).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur, van het principe van machtsoverschrijding en van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces. Verzoekers voeren tenslotte een schending aan van artikel 3 EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing; Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De beslissing betwist niet dat verzoekende partij L. M. {...} aan minstens één ernstige ziekte lijdt ;nl chronische Hepatitis C met hoge viremie en genotype 1 A die een opvolging vraagt door een gastro enteroloog,, een radioloog voor echografie en een labo voor bloedonderzoek;

De beslissing is kort gemotiveerd en luidt als volgt “...”

- Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing aan elementaire zorgvuldigheid en formele motivatie vermits de beslissing niet eens met woorden zegt aan welke pathologie lijdt , dewelke “behandeld werd” met mogelijk nood aan verdere behandeling en dewelke geen probleem meer zou zijn.*

- De beslissing dient verstaanbaar te zijn voor de verzoekende partij, zelfs zonder lezing van het gevoegde medisch advies dat niet naar haar is gericht , doch naar de behandelende ambtenaar, en zonder hulp van een raadgevende persoon, in casu een raadsman.*

- Uit de beslissing dient ook te kunnen worden nagegaan of deze met de voldoende nauwkeurigheid getroffen werd, hetzij met inachtneming van alle gegevens die aan de overheid kenbaar zijn gemaakt;*

- In casu dient te worden vastgesteld dat deze nauwkeurigheid ontbreekt;*

- De arts ambtenaar schreef inderdaad het volgende;*

“...”

- Hieruit dient te worden vastgesteld en afgeleid dat de arts ambtenaar het diagnose gesteld door de behandelende artsen niet betwist, en het chronisch karakter en de nood aan zorgen niet betwist;
- Dat echter reeds dient te worden vastgesteld dat de arts ambtenaar enkel melding maakt van een chronische hepatitis C, doch niet wijst naar het "genotype 1", hetzij de benaming van de aandoening van verzoekende partij;
- Dat derhalve niet met zekerheid kan worden nagegaan of de arts ambtenaar zijn advies geeft ivm een hepatitis C of een hepatitis c van het genotype 1;
- Indien het medisch attest dd; 07.12.2010 van de behandelende dokter A.SARAFIDIS stelt dat de behandeling onderbroken werd wegens een verhuis (verzoekende partij heeft inderdaad haar woonplaats moeten wijzigen omdat het opvangcentrum diende te worden verlaten) dient ook te worden vastgesteld dat de beslissing heel kort daarop genomen is geweest, ni reeds op 19.01 .2011 , daar waar de behandelende dokter er echter op wees dat onderzoeken nog lopend waren en de nood aan zorgen benadrukte (rubriek D.)
- In de mate het om een "chronische "ziekte gaat, dat het gebrek aan behandeling kortom naar kanker leidt, diende de behandeling verder gezet te worden;
- Het probleem van de" hypertyroidie " dat als secundair beschouwd wordt blijkt echter een aandoening te zijn die vaak een gevolg is van behandeling van de hepatitis C genotype 1,
Cfr Révolution dans le traitement de l'hépatite C genotype 1

• .. »

- Dat dient te worden herinnerd dat artikel 9 ter voorziet dat de uiteindelijke beslissing tot de Minister toekomt en dat een ambtenaar geneesheer slechts voor het advies dient te worden geraadpleegd;
- Met andere woorden behoort de finale beoordeling van het geval tot de Minister die dan ook zijn beslissing zelf dient te motiveren met in achtnering van alle elementen die in het dossier voorkomen;
De beslissing steunt derhalve ook niet op een correcte feitenvinding en dient te worden vernietigd om deze reden en de hoger aangehaalde schendingen;
Verder stelt de beslissing "..."

- De DVZ beschikt over alle gegevens van verzoekende partij, hetzij ook de eerdere aanvragen , de beslissing 26 quater ivm overname Oostenrijk; DVZ weet derhalve heel goed dat verzoekende partijen afgewezen asielsezoekers zijn die reeds Armenië hebben verlaten 10 jaar geleden en die reeds 5 jaar in Oostenrijk verbleven voor hun aankomst in België; Dat de aanvraag tot terugname inderdaad gegrond was op artikel 16.1. E van de verordening 343/2003 EG

- De behandelende dokter voorzag in een lange, eigenlijk levenslange gespecialiseerde behandeling;
- Verzoekeride partij is thans 44 jaar oud en heeft Armenië verlaten toen zij 34 jaar oud was;
- Het medisch attest dat opgemaakt werd en ingevuld werd in België spreekt zich niet uit ivm de werkongeschiktheid van verzoekende partij: dit is echter geen bewijs dat verzoekende partij niet werkongeschikt is:

- Het medisch attest model DVZ heeft geen rubriek ivrn de werkongeschiktheid
- De vreemdeling die een aanvraag 9 ter indient beschikt in de meeste gevallen niet over een werkvergunning, zodat de vraag tot werkongeschiktheid niet aan bod komt;
- De bewering waarbij DVZ stelt dat verzoekende partij wel zou kunnen werken beperkt zich tot een blote bewering die niet gestaafd wordt door het dossier en eerder tegengesproken wordt door de attesten en informatie ivm de ziekte van verzoekende partij;
- De vraag naar de toegankelijkheid en voldoende toegankelijkheid in het persoonlijke geval van verzoekende partij en haar gezin werd niet persoonlijk onderzocht noch beantwoord;
- He bijgevoegde attest, stuk 4, ontkent volledig de toegankelijkheid tot de behandeling in Armenië;
- Dit stuk bevestigt ook hetgeen verzoekende partij reeds aanhaalde in haar verzoekschrift, nl
"Dat het gebrek aan nodige beschikbare zorgen en aan een moeilijke beschikbaarheid van de zorgen blijkt uit de volgende vaststellingen van het ALGEMEEN AMBSBERICHT NEDERLAND ARMENIE:
Cfr Algemeen Ambtsbericht Nederland Armenië <http://www.minbuza.nl/binaries/pdf/ambtsberichten/2006/Oaab-armenie-2006.pdf>Algemeen ambtsbericht Armenië 1 maart 2008Gezondheidszorg

Geconfronteerd met een neergaande economie in de jaren negentig als gevolg van de ineensstorting van de Sovjet-Unie en met overtollig personeel in gezondheidszorginstellingen, is de Armeense overheid sinds haar onafhankelijkheid door gebrek aan fondsen niet in staat gebleken de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden. Volgens artikel 38 van de grondwet heeft iedere Armenier recht op gratis eerstelijns gezondheidszorg, doch in veel situaties wordt voor snelle en doelmatige behandeling door het medische personeel geld gevraagd. In de praktijk betekent dit dat Armeniers die medische hulp nodig hebben maar deze niet kunnen betalen geen artsen of medische instellingen zullen bezoeken met alle gevolgen van dien."

"..

• *Het feit dat de kinderen van verzoekende partij, net als de ouders reeds tien jaar in Europa zijn raakt degelijk ook de mogelijkheid tot toegang tot de zorgen, vermits hierbij vaststaat dat geen enkel lid van het gezin, in geval van terugkeer in Armenië enige recente werkervaring kan laten gelden, geen inschrijving heeft in een of ander sociaal regime;*
“...”

De beslissing betwist niet dat verzoeker zwaar ziek is. De financiële toestand van verzoeker kan uiteraard ook niet schitterend zijn vermits hij in Oostenrijk verbleven heeft als asielzoeker en dat zijn ziekte hem alleszins belet heeft te werken, aldus te sparen;

De beslissing die op basis hiervan getroffen werd schendt de zorgvuldigheidsplicht die op de administratie berust; De beslissing werd niet op basis van een ernstig onderzoek getroffen hetgeen de zorgvuldigheidsplicht schendt;

Derhalve kan niet met zekerheid worden vastgesteld worden dat artikel 3 EVRM niet zou zijn geschonden in geval van uitwijzing naar ARMENIE

De getroffen beslissing schendt derhalve de aangehaalde middelen;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, van de principes van behoorlijk bestuur en principes van machtsoverschrijding alsook schending van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces merkt de Raad op dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van dit artikel en deze principes, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze door de bestreden beslissingen geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de beschikbare medische gegevens de arts-attaché vaststelt dat de eerste medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandelingen en opvolgingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Wat betreft de tweede aandoening wordt vastgesteld dat dit geen probleem meer is.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het op het ogenblik van de aanvraag geldende artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

*De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonnodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoekers menen in de eerste plaats dat de eerste bestreden beslissing niet verstaanbaar is waar verwezen wordt naar een eerste en tweede aandoening. Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissing onnauwkeurig is.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 25 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Bij deze aanvraag voegden zij voor wat betreft de heer M. L. een medisch attest van dr. De Leeuw van 10 mei 2010. Verder voegden zij, in navolging van een schrijven van de ambtenaar-geneesheer van 10 november 2010 om bijkomende medische stukken, een medisch attest van dr. Sarafidis van 7 december 2010.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 4 januari 2011 blijkt dat deze alle voormelde medische stukken in oenschouw heeft genomen en als volgt geoordeeld heeft:

“Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan chronische hepatitis C. Hij werd hiervoor behandeld, doch de behandeling werd onderbroken door een verhuis. Mogelijks is verdere behandeling wel nodig. Over de secundaire hyperthyroïdie waarover in het eerste attest gesproken wordt, staat geen informatie in het meest recente attest, zodat ik er vanuit kan gaan dat dit geen probleem meer is.

Chronische hepatitis is inderdaad een ernstige aandoening die adequate opvolging vereist. De vraag stelt zich in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in Armenië, land van herkomst.

-Verwijzend naar de correspondentie dd. 16.07.2009 met prof. dr. A. Babloyan, blijkt dat opvolging door een hepatoloog en infectioloog in het kader van hepatitis C mogelijk is, alsook behandeling met interferon.

Hieruit blijkt m.i. dat verdere opvolging en eventuele behandeling indien nodig mogelijk is in Armenië. Reizen is met deze aandoening geen probleem. Mantelzorg is niet noodzakelijk. Derhalve is er m.i. geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat hepatitis C, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Uit dit medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich uitlaat over twee aandoeningen. De eerste aandoening betreft de chronische hepatitis C, de tweede aandoening betreft de secundaire hyperthyroïdie. Wat betreft deze tweede aandoening stelt de ambtenaar-geneesheer: *“Over de secundaire hyperthyroïdie waarover in het eerste attest gesproken wordt, staat geen informatie in het meest recente attest, zodat ik er vanuit kan gaan dat dit geen probleem meer is.”* Derhalve kon de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad stellen *“Dat voor een tweede aandoening geen informatie in het meest recente attest staat, zodat er vanuit kan gegaan worden dat dit geen probleem meer is.”* Gelet op de duidelijke bewoordingen van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer en de verwijzing hiernaar in de eerste bestreden beslissing, kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij menen dat deze beslissing niet verstaanbaar is waar verwezen wordt naar de eerste en tweede

aandoening. Verzoekers betwisten geenszins kennis gehad te hebben van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer – zoals uit voorgaande blijkt – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Het betoog van verzoekers kan niet overtuigen.

2.6. Verzoekers betogen voorts dat de ambtenaar-geneesheer slechts melding maakt van chronische hepatitis C, maar niet wijst op 'genotype 1' en stellen dat aldus niet duidelijk is of advies gegeven wordt in verband met hepatitis C of hepatitis C van het genotype 1. Verzoekers menen voorts dat de behandeling dient voortgezet te worden, gelet op het chronische karakter van de ziekte, en wijzen er op dat de hyperthyroïdie een aandoening is die vaak het gevolg is van de behandeling van hepatitis C genotype 1. Verzoekers verwijzen voorts naar een artikel over de behandeling van hepatitis C genotype 1.

2.7. De Raad wijst er nogmaals op dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekers voorgelegde attesten in hun geheel in ogenschouw heeft genomen, zoals blijkt uit zijn advies. Met hun blote betoog inzake chronische hepatitis C en hepatitis C genotype 1, waarmee zij lijken te willen aangeven dat tussen beide een dusdanig wezenlijk verschil bestaat waarmee de ambtenaar-geneesheer geen rekening zou gehouden hebben, tonen verzoekers niet aan dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer onjuist is. Het artikel dat verzoekers bijvoegen over de behandeling van hepatitis C genotype 1, kan hieraan geen afbreuk doen. Waar verzoekers menen dat de behandeling dient voortgezet te worden, dient gesteld dat zij een eigen interpretatie geven aan het medisch attest van 7 december 2010. Immers wordt hierin gesteld dat de behandeling onderbroken is en dat onderzoek dient uit te wijzen of verdere behandeling nog nodig is. Bovendien erkent de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening ernstig is en dat, indien behandeling noodzakelijk is, deze in Armenië voorhanden is. Evenmin slagen verzoekers erin afbreuk te doen aan de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer inzake de secundaire hyperthyroïdie. In het medisch advies waar de ambtenaar-geneesheer verwijst naar het medisch attest van 10 mei 2010 blijkt dat er sprake is van hyperthyroïdie. Op 10 november 2010 heeft de ambtenaar-geneesheer bijkomende medische informatie opgevraagd aan verzoekers. Het komt aan verzoekers toe om alle nuttige inlichtingen dienaangaande over te maken. Nu in het medisch attest van 7 december 2010 geen sprake meer blijkt van hyperthyroïdie, kon de ambtenaar-geneesheer in redelijkheid oordelen dat dit geen probleem meer vormt.

2.8. Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat de finale beoordeling niet door de gemachtigde zou zijn gebeurd. Immers blijkt dat, conform het gestelde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde de beoordeling van de medische stukken heeft overgelaten aan de ambtenaar-geneesheer die zijn advies hierover heeft gegeven. De uiteindelijke – bestreden – beslissing zelf werd wel degelijk genomen door de gemachtigde, met inachtneming van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Het betoog van verzoekers kan niet overtuigen.

2.9. Verzoekers menen voorts dat de stelling van de verwerende partij dat zij zouden kunnen werken niet meer is dan een blote bewering.

2.10. De Raad wijst erop dat, zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat M.L., ten aanzien van wie een ernstige aandoening werd vastgesteld, arbeidsongeschikt is, dit gegeven geen afbreuk kan doen aan de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing dat de rest van het gezin ook financieel kan bijspringen bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat zij een beroep kunnen doen op de hulp van de IOM. Het gegeven dat zij tien jaar geleden Armenië hebben verlaten toont geenszins aan dat zij aldaar niet meer zouden kunnen werken en via arbeid inkomen vergaren.

2.11. Verzoekers betwisten voorts de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen waarbij zij verwijzen naar een vertaald stuk gevoegd aan het verzoekschrift en naar het algemeen ambtsbericht van Nederland over Armenië.

2.12. Wat betreft het algemeen ambtsbericht van 2008 dient, daargelaten de vaststelling dat dit gedateerde informatie betreft, vastgesteld dat dit in wezen stelt dat Armeniërs moeten betalen voor medische hulp. De Raad ziet geenszins in hoe dit afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu de gemachtigde in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de financiële implicaties van de nodige zorgen in Armenië. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.10. Inzake het bijgevoegde stuk 4 aan het verzoekschrift, dient gesteld dat daarin helemaal niet gesteld wordt dat behandeling in Armenië ontoegankelijk is. Er wordt op gewezen dat de behande-

ling duur is en dat patiënten zelf voor de behandelingskosten dienen in te staan, doch weerom dient verwezen naar de bespreking onder punt 2.10. waaruit blijkt dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de familie van verzoeker financieel kan bijspringen en dat financiële hulp via de IOM kan verkregen worden.

De Raad wijst tevens op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en herhaalt het principes die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Het Hof oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aldus met hun betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.13. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

2.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekers tonen met hun betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER